

[Niels Westerby.]

Man kommer jo ikke uden om, at det er en ganske speciel politisk situation, folketinget og dansk politik befinder sig i. Jeg har ved mange lejligheder beklaget, at f. eks. det konservative folkeparti og venstre frivilligt har valgt ikke at ville gå ind i et praktisk arbejde herinde i tinget. Men jeg må gøre en tilføjelse, og det er denne, at siden det sidste valg har såvel venstre som det konservative folkeparti været tvunget til ikke at kunne deltage i det praktiske arbejde. Det politiske tyngdepunkt, flertallet, har ligget i et samarbejde imellem socialdemokratiet og SF, og det har henvist alle, hvad enten de er venstremænd eller konservative eller radikale eller fra liberalt centrum, til ikke at kunne øve en virkelig indsats i lovgivningsarbejdet. Man har været tvunget til at afvente, hvad det politiske flertal bestående af S og SF kunne finde ud af. Regeringen har ved at binde sig til SF kort efter det sidste valg fremkaldt en situation, hvor også regeringen, også socialdemokratiet, har været tvunget til at vente på udviklingen i socialistisk folkeparti. Derigen- nem er der opstået en lammelse af lovgivningsarbejdet og det politiske livs handlekraft, og denne lammelse, der ofte har antaget uhyre kedelige former, har skadet tingets og dansk politisk livs anseelse i befolkningen og været med til ligefrem at skabe en tillidskrise.

Det, der foreligger i den nuværende politiske situation, er naturligvis også det, at man ikke begriber, at regeringen ensidigt har bundet sig til SF, men der ligger også det, at det vel nok i høj grad er et opgør med et politisk flertal, der ikke har formået at bære dagens gerning i praktisk politik.

Og jeg vil derfor slutte med at opfordre statsministeren til at drage konsekvensen af dette og gå ind i en tankegang i retning af, at han ikke længere vil gennemføre nogen lovgivning alene sammen med de 20 SFere. Så kunne der måske opstå en ny politisk situation i tinget.

Sigsgaard: Samtidig med at det første gang blev bebudet her i Danmark, at man ville følge England delvis med devalueringen, blev det forklaret de svenske TV-kiggere, at en devaluering er ensbetydende

med en lønnedsettelse. Det er jo netop sagen, og det forklarer jo altså også den modvilje, som vi i min gruppe har haft over for devalueringen. Devalueringen blev snart udgangspunkt for, at snart sagt alle i denne sal deltog i den almindelige klagesang over vores høje omkostningsniveau, en klagesang, som tidligere havde været forbeholdt de borgerlige partier, og man gik videre og gav udtryk for, at den store vanskelighed, vi stod over for, var de høje lønninger, de høje arbejds lønninger, og at de var den egentlige årsag til landets økonomiske vanskeligheder.

Jeg er ikke enig i den betragtning. Og i hvert fald må man sige, at regeringens bestræbelser forekommer noget ufuldstændige, når der intet effektivt gøres ved f. eks. jordspekulationen, der jo oven i købet vil tage til efter devalueringen, og som er stærkt medvirkende i den inflatoriske udvikling, der er i gang. De lønmodtagere, der år ud og år ind tålmodigt har fundet sig i, at jord- og ejendomsspekulationen frarøvede dem kæmpebeløb, og at inflationen udhulede deres lønninger, skal nu acceptere en direkte nedskæring i deres realløn. Det er ikke så mærkeligt, at mange protesterer, og jeg kan forsikre for, at der er mange, der har protesteret, det vidner min og andres post i de seneste dage om.

Harde regeringen i forvejen vist, at den ikke ville tolerere spekulationen, at den ville gribe ind over for de store kapitalgevinster, at den ville gennemføre reformer for lønmodtagerne, at den virkelig ville gøre noget ved jordlovene og gøre det hurtigt, ja, så havde den haft lettere ved at vinde forståelse også for andre indgreb. Men folk har ikke megen tillid til, at regeringen vil gennemføre sådanne reformer. Der er kun ringe tro på, at regeringen vil gå ind for en politik, der virkelig adskiller sig fra den borgerlige samarbejds politik, som man har ført i så mange år.

I en tid, hvor statsbudgettet vokser og vokser hastigt, hvor udgifterne til sociale, uddannelsesmæssige, trafikale og kulturelle formål stiger i overensstemmelse med behovene, må det være naturligt, at udgifterne begrænses, hvor det overhovedet er muligt. Jo mere vi skærer ned på det mindre nødvendige, jo bedre kan vi udføre de helt cen-